

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Lea
SOȚIA LUI IUDA MACABEUL

Seria: Anii tăcerii

Cleopatra – regina Egiptului
Lea – soția lui Iuda Macabeul
Salome – regina Ierusalimului
Zara – umbra regelui

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNT, ANGELA

Lea, soția lui Iuda Macabeul / Angela Hunt. – Oradea: Scriptum, 2019

ISBN 978-606-031-011-2

821.111

ANII TĂCERII

Lea

SOTIA LUI IUDA MACABEUL

ANGELA HUNT

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

Judah's Wife

by *Angela Hunt*

© 2017 by Angela Hunt Communications, Inc.

Published by Bethany House Publishers

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of

Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Lea, soția lui Iuda Macabeul

de Angela Hunt

© 2019 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune inspirată din perioada intertestamentară. Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-031-011-2

Tiparul executat în U.E.

ANII TĂCERII

In Biblia creștinilor, când întorci pagina după cartea prorocului Maleahi, dai peste Evanghelia după Matei, de parcă n-ar fi trecut decât câteva zile între scrierile prorocului și venirea lui Isus Cristos.

În realitate însă, între Vechiul și Noul Testament se întind patru sute de ani, așa-numiții „ani ai tăcerii“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit poporului Israel prin prorocii Săi. Dar, în ciuda tăcerii prorocilor, Dumnezeu Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

El a condus poporul Israel printr-o vreme de încercări ce a stârnit speranța și dorința după venirea lui Mesia cel promis. De asemenea, El a pregătit împlinirea promisiunii făcute șarpelui în Grădina Edenului: „Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; El îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:15)

Dumnezeu nu doarme, și chiar dacă nu va comunica așa cum poate ne-am aștepta să o facă, El poate întotdeauna să vorbească unei inimi deschise.

SCURTĂ PREZENTARE A SERIEI

Anii tăcerii este seria de patru romane construite în jurul a patru personaje feminine puternice, cu un impact puternic în cei 400 de ani ai perioadei intertestamentare: *Cleopatra*, *Lea*, *Salome* și *Zara*. Perioada de tăcere nu înseamnă însă și o perioadă de inactivitate!

Iureșul de evenimente din această perioadă ce a pregătit venirea lui Cristos a avut un impact profund asupra culturii și civilizației umane, dar în special asupra poporului lui Dumnezeu.

Deși este o ficțiune, această serie de romane a Angelei Hunt încearcă să reconstituie lumea din perioada intertestamentară într-un mod foarte interesant și bine documentat din punct de vedere istoric. Personajele istorice sunt conturate cu trăsăturile lor fizice și morale, iar firul epic dezvăluie o perioadă în care speranța aproape dispăruse din inima poporului lui HaShem; credința era și mai mică, iar evreii erau din ce în ce mai convinși că acum singurul lucru care îi putea salva pe ei și credința lor era apariția lui Mesia.

CLEOPATRA s-a născut în 69 î.Cr., în Egipt, ca descendentă a lui Ptolemeu I (unul dintre comandanții lui Alexandru cel Mare) și fiică a

ANGELA HUNT

faraonului Ptolemeu al XII-lea. În ciuda traiului luxos și opulent, Urbi, așa cum era ea cunoscută la palat, nu a avut o copilărie prea ușoară, dar s-a bucurat în acea perioadă de compania unei bune prietene, Chava. Însă, în momentul în care Cleopatra ajunge în mod neașteptat să fie încoronată regină în 51 î.Cr., prietenia dintre cele două este frântă de interesele politice urmărite de Cleopatra, iar Chava este aruncată în închisoare, apoi vândută ca sclavă tocmai de cea cu care făcuse un legământ de sânge. În ciuda acestor trădări, Chava va vedea că HaShem este întotdeauna cu ea și Își ține întotdeauna promisiunile.

LEA provenea dintr-o familie de evrei ce a trăit în jurul anului 170 î.Cr. Pe vremea aceea, Iudeea era cunoscută ca „Pământul lui Israel“, pentru că regele seleucid le-a permis evreilor practicarea religiei iudaice. Ca fiică a unui comerciant din Ierusalim, ce s-a dovedit a fi un părinte agresiv, când Iuda Macabeul o ia în căsătorie, Lea se bucură că poate să scape de sub autoritatea tatălui ei. Dar lucrurile iau o cu totul altă turnură în momentul în care Matatia, socrul ei, decretează război împotriva neamurilor și persecuția evreilor. Aceste tensiuni se răsfrâng chiar și asupra familiei sale, iar Lea trebuie să aleagă dacă să rămână credincioasă adevăratului HaShem sau să asculte de regele țării. Acelea sunt momentele în care Lea învață ce înseamnă să iubești și să fii iubită cu adevărat.

SALOME ALEXANDRA – prima și singura femeie care a condus poporul iudeu după regina biblică Atalia, a cărei domnie avusese loc cu opt secole înainte. Născută în micul orașel Modein, frumusețea ei pălea în comparație cu sora ei mai mare. Deși învățase să citească încă de la o vârstă fragedă, în vremea aceea, fetele nu erau apreciate pentru abilitățile lor intelectuale. Dar după moartea tatălui și a surorii ei, Ioan Hircan, o rudă îndepărtată, le invită pe Salome Alexandra și pe mama ei să locuiască împreună cu familia lui din

LEA, SOȚIA LUI IUDA MACABEUL

Ierusalim, unde setea ei de cunoaștere este astâmpărată. Ajunge soția unui politician pragmatic, care a ales-o pe ea ca succesori la tron în defavoarea fiilor săi. Soția lui s-a dovedit destoinică în ale guvernării, națiunea bucurându-se de una dintre cele mai pașnice perioade din istoria domniei Hasmoneenilor (76—67 î.Cr.). Deși Salome Alexandra își petrece o mare parte din viața ei drept un pion comandat de bărbații puternici din jurul ei, ea află că o femeie dedicată lui HaShem poate schimba lumea.

ZARA, slujnica lui Salome

Sunt două femei care se luptă să-și atingă țelurile și să supraviețuiască în tumultul de la curtea regelui Irod cel Mare, ce a domnit între 37 î.Cr. și 4 d.Cr. Salome, singura soră a regelui, o femeie răzbunătoare, căreia i s-a spus că face parte dintr-o rasă inferioară, un neam pe care HaShem nu-l va accepta niciodată. Ea a iscat multe intrigi și răutăți, împrăștiind chiar zvonul că Mariamne, cea de-a doua soție și iubirea vieții lui Irod, l-a înșelat, ceea ce echivala cu o crimă de lezmajestate. Manipulat de Salome, Irod a permis condamnarea la moarte a soției sale.

Cea de-a doua femeie, Zara, era slujnica lui Salome. Deși trăia în preajma ei, a fost o personalitate cu totul diferită de cea căreia îi slujea. Zara vede durerea oamenilor care aveau nevoie de înțelegere și de compasiune, și caută să le vină în ajutor chiar în acea perioadă în care nimeni nu era demn de încredere și nimeni nu era în siguranță, indiferent că se afla la putere sau în slujba celor puternici, dar ea acționa în numele lui HaShem, care este întotdeauna vrednic de încredere și atotputernic.

• Bozra

PARTEA ÎNTÂI

În zilele acelea Matatia... avea cinci feciori: pe Iohanen, care era poreclit Gadis, pe Simon, care se numea și Tasi, pe Iuda, care se numea Macabeul, pe Eleazar, care se numea Avaran, pe Ionatan, care se numea Apfus.

Și văzând blasfemiile care se făceau în Iuda și în Ierusalim, a zis: „Vai mie! Pentru ce m-am născut ca să văd zdrobirea poporului meu și zdrobirea cetății celei sfinte și să șed acolo, când s-a dat în mâinile vrăjmașilor? Cele sfinte sunt în mâinile străinilor.

Templul Domnului a ajuns ca un bărbat fără de cinste. Vasele măririi lui s-au dus în robie, pruncii lui mor în uliță, tinerii lui au fost uciși cu sabia vrăjmașului.

Care neam n-a moștenit împărăția lui și n-a stăpânit prăzile lui? Toată podoaba lui s-a luat; în loc de slobod, s-a făcut rob.

Și iată templul nostru și frumusețea noastră și mărirea noastră s-au pustiit și le-au pângărit pe ele neamurile. Pentru ce să mai trăim?“

Și și-au rupt Matatia și fiii săi hainele și s-au îmbrăcat cu saci și au plâns.

1 MACABEI 2:1-14*

CAPITOLUL I

Lea

168 DE ANI ÎNAINTE DE NAȘTEREA LUI ISUS CRISTOS

Dintre multele învățăminte pe care le-am primit în copilărie, una m-a impresionat pentru totdeauna: de Dumnezeu trebuie să te temi, și la fel trebuie să te temi și de părintele tău.

Experiența mi-a întărit convingerea în fiecare a șaptea zi, când cu degete tremurânde mama aprindea lumânările de Sabat și recita binecuvântarea. Apoi lua loc și încremenea, în timp ce tata frângea pâinea și mânca din carne, un lux de care ne bucuram doar de Sabat. Atunci când tata se sătura de carne, legume, fructe și pâine, se ridica și se îndepărta, lăsându-ne pe mine și pe mama să ne bucurăm de ce mai rămânea.

Apoi ne duceam la sinagogă, adică eu și tata ne duceam, pentru că mama nu părăsea niciodată locuința dacă vreo vânătaie îi întina fața. Pășeam în urma tatei prin aleile întortocheate ale Ierusalimului, atentă să evit gropile și mormanele de balebă de pe drum. Născocisem un joc să rămân în umbra tatei, pentru că dădeam de bucluc dacă se întorcea și nu mă vedea acolo.

Când ajungeam la sinagogă, eu ședeam cu femeile, în timp ce tata își ocupa locul împreună cu bărbații. De obicei se așeza în față,

iar când bărbații se rugau, îi auzeam vocea înălțându-se deasupra celorlalte voci. Îmi plecam atunci capul și îmi îndesam degetele în urechi, pentru că auzeam adesea aceeași voce blestemând-o pe mama, sau spunându-i că e grasă, leneșă și proastă. Uneori, vocea aceea se tânguia, dorindu-și să înțeleagă de ce fusese de acord să se însoare cu o astfel de scroafă, iar alteori, îi spunea că era cea mai urâtă femeie din toată Iudeea.

Mama mea nu era grasă, urâtă sau leneșă, iar ea nu plângea când auzea astfel de jigniri. Ci părea să se închidă în sine, încolăcindu-se ca un vierme într-un borcan cu sare, până nu mai rămânea nimic din ea decât o pereche de mâini și picioare, care erau menite să se supună tatei.

Cât eram la sinagogă, îmi ridicam privirea spre tavan și mă întrebam cum reușea să vorbească HaShem cu tata. Cred că erau foarte apropiați, pentru că tata se ruga în fiecare dimineață cu mare ardoare și nu pierdea nicio ocazie să vorbească cu învățătorii Torei.

Ascultam atentă atunci când învățătorul vorbea despre felul în care HaShem a despărțit Marea Roșie, cum i-a măcelărit pe egiptenii urmăritori și i-a eliberat pe strămoșii noștri. Am aflat despre felul în care Stăpânul universului S-a sfătuit cu Avraam înainte să nimicească cetățile păcătoase ale Sodomei și Gomorei și cum l-a întărit pe Iosua să cucerească țara Canaan, așa încât noi, copiii lui Isra'el, să putem locui în Țara Promisă. Creatorul universului, spunea învățătorul, avea un plan și un rost pentru fiecare.

HaShem părea să fie la fel de puternic ca tata, și la fel de mânios ca el.

M-am hotărât să nu fac niciodată ceva care să îl supere pe tata sau pe HaShem. Ascultam fiecare poruncă și răspundeam la fiecare chemare. În prezența tatei, gândurile mi se roteau ca un dănțuitor, încercând să ghicesc ce avea să își dorească în continuare, să găsesc modalități să îl țin liniștit, și să mă gândesc cum să îl împiedic să o bată pe mama.

Nu reușeam întotdeauna. Când îi aduceam smochine în loc de pâine, sau când îi puneam încălțările lângă geam și nu lângă ușă, tata îmi băga de seamă greșeala.

— Cum ai putut să naști un copil atât de netrebnic? spunea

LEA, SOȚIA LUI IUDA MACABEUL

el, întorcându-se spre mama. O lovea, iar mama icnea și se lăsa să alunece în jos pe perete în timp ce eu luam adânc aer în piept și mă strecuram în spațiul încordat dintre ei. Dacă totul mergea bine, tata ieșea, lăsându-ne singure să ne cumpănim cusurile.

Mai apoi, când mamei îi revenea graiul și urmele începeau să se întunece și din roșii deveneau vineții, mă ghemuiam lângă ea pe rogojină și îi spuneam în șoaptă:

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

Ea îmi spunea încetișor că nu aveam de ce să îmi pară rău, dar vocea ei nu avea putere și vorbele, nicio vlagă. Dacă aș fi fost mai rapidă, mai deșteaptă, sau mai plăcută, l-aș fi putut face fericit.

Și un bărbat fericit nu avea motiv să lovească.

Precum frunzele unui palmier, anii copilăriei mele au trecut, unul câte unul. Mama și cu mine ne știam locul și ne vedeam de treburile noastre – locul ei era acasă, în timp ce locul meu era la taraba pe care o închiriasse tata în piață. Acolo vindeam brânzeturile preparate de mama și țineam foamea departe de ușa casei noastre.

Locul tatei, desigur, era altundeva, pentru că el era bărbat, iar bărbații, mi-a spus mama, erau meniți să umble de colo-colo.

Într-o dimineață, eu și prietena mea Miriam ne îndreptam spre piață când un tânăr ne-a tăiat calea. Când i-am aruncat o privire, am știut că e un om periculos. Purta o tunică scurtă din in și pălăria aceea ciudată pe care o îndrăgeau atât de mulți eleni, tineri evrei care se țineau de practicile seleucizilor care cârmuiau ținutul nostru. Cu toate că tânărul acesta era destul de mare pentru a-și lăsa barba să crească, obrații îi erau netezi, ca și la neamurile care pătruseseră în Ierusalim. Gura i se curbă într-un rânjel când ne văzu, iar ochii îi scăpărară ca ai unui om fără astâmpăr.

— Ia priviți aici, strigă el unui grup de tineri îmbrăcați asemănător care zăboveau în fața gimnaziului. Două tinerele drăguțe ce au ieșit la plimbare. Dar unde credeți că vă duceți?

Stomacul mi se strânse când am privit în jur. Strada era plină de căruțe și oameni, dar nimeni nu părea dispus să se amestece într-o

ANGELA HUNT

poveste care le privea pe două amărâte de fete. Eu și Miriam eram destul de singure, iar dacă tânărul acesta își convingea prietenii să i se alătore, puteam fi cu ușurință trase pe o alee lăturalnică și...

Mintea mea blocă șirul groaznicelor posibilități.

— Unde te duci, scumpo? Vocea de bariton i se stinse într-o șoaptă guturală. Nu pot să vin și eu cu tine?

Cumva, am reușit să îmi adun curajul.

— Lasă-ne în pace, am spus, cu o voce subțire și slabă, abia auzită în vacarmul de pe drum. Nu vrem să avem nimic de-a face cu tine.

— Serios? Chiar nimic-nimic? Tânărul veni aproape, iar în suflarea sa am simțit duhoarea băuturilor tari. Pe onoarea mea, fetelor – sunt destul de fermecător. La fel ca Zeus, îmi place dragostea, și tocmai vin de la templu unde mi-am plătit datoriile toată noaptea. Mai mult, sunt un bărbat căruia îi plac fețele frumoase... chiar dacă sunt încă ale unor copile fragede.

Zâmbi, iar privirea îi alunecă pe tunică mea cu o lucire care părea să încalce câteva legi. M-am făcut mică atunci când alți câțiva tovarăși de-ai săi se apropiară, cu fețele pline de așteptări.

Îl auzisem pe tata vorbind despre faptele respingătoare ce aveau acum loc de obicei la Templu – ritualuri necuviincioase închinare zeilor păgâni și practicate în curțile sfinte. Dacă tânărul acesta tocmai venea de la Templu...

Cumva, mi-am găsit din nou graiul.

— Lasă-ne în pace. Tatei nu îi va plăcea povestea asta.

Tânărul privi ostentativ în jur.

— E pe-aici pe undeva? Să îl chem pe nume?

Nu reușeam să scap ușor de nebunul acesta beat.

Am apucat-o pe Miriam de mână și am strâns-o.

— Dacă vine mai aproape, i-am spus în șoaptă, întoarce-te și *fugi*.

— Aveți secrete? Tânărul înălță o sprânceană spilkuită. Nu vreți să îmi împărtășiți și mie tainele voastre?

Am făcut încă un pas îndărăt în timp ce el continua să vină tot mai aproape, dar înainte să apuc să o iau la fugă, o mână uriașă îl înșfăcă pe tânăr de umăr și îl făcu să se întoarcă. Un bărbat stătea în drum, cu umerii lați, un om cu barbă îmbrăcat într-o tunică aspră din lână. Fără doar și poate, nu era elen.

LEA, SOȚIA LUI IUDA MACABEUL

— Nu ai nimic mai bun de făcut, mârâi nou-venitul, decât să necăjești fetele pe drum?

Am apucat-o pe Miriam de braț în timp ce cei doi bărbați se măsurau din priviri. Ceilalți tineri se adunară într-un semicerc în jurul celor doi, care acum se înfruntau mârâind ca niște câini. Cel de-al doilea avea și el tovarășii lui, iar ei făcuseră un semicerc în spatele lui, privind provocatori.

— Ce dihanie mai ești și tu? întrebă elenul, cu vocea plină de dispreț. Și ce îți dă dreptul să îmi întrerupi conversația cu fetele acestea?

— Aceste *domnișoare*, îi răspunse un alt tânăr, care păși acum lângă tovarășul său cu barbă, nu păreau să fie prea bucuroase de atenția ta. Sunt fiicele lui Avraam și merită respect.

Tânărul insolent pufni.

— Sunt fiicele vechiului legământ, spuse el, încordându-și pumnii. Probabil plozii vreunui țăran. Uită-te bine și o să vezi că nu au fost niciodată inițiate în minunile băilor publice.

Fără niciun avertisment, bărbatul masiv îl înșfăcă pe tânăr, și pentru câteva clipe cei doi se încăierară. Într-un dans al încleștării, cei doi se îndepărtară pe drum, izbindu-se de ziduri, răsturnând coșuri, zburătăcind găini și împiedicând circulația. Cercul celor care căscau gura se lărgi în timp ce încăierarea continua, iar Miriam era înnebunită de frică.

— Hai să mergem, mă îmboldi ea, trăgându-mă de mânecă, dar eu nu reușeam să mă smulg din loc.

În cei paisprezece ani pe care îi aveam nu mai văzusem niciodată vreun bărbat care să îmi sară în apărare.

Atmosfera se încărcă de bombăneli și blesteme în timp ce cei de față se luară la harță, bărbați cu bărbi îmbrâncind tineri cu fețele rase, toți strigând și împiedicându-se peste pietrele neregulate din pavaj. Miriam continua să tragă de mine, dar eu nu eram dispusă să plec. Părea să fie în joc ceva mai mult decât onoarea noastră.

Dintre toți bărbații implicați în încleștare, cel mare îmi atrăsese atenția și continuam să îl privesc.

— Îl cunoști? am întrebat-o pe Miriam, arătând spre el.

— Cum aș putea să îl cunosc *eu*? țipă Miriam, dând din mâini.

Îngrijorată acum de nervii ei slabi, am tras-o într-un loc mai retras.
— Liniștește-te. Tinerii aceia nu mai știi de noi. Dar de vreme ce familia ta îi cunoaște pe aproape toți cei din Ierusalim, poate că îl cunoști pe vreunul dintre bărbații aceia.

Miriam înghiți greu, apoi privi în afară pentru a-i studia pe cei care ne săriseră în ajutor.

— Cel mare e Iuda Macabeul, spuse ea, încuviințând cu capul. Familia lui e bine cunoscută în partea asta de oraș.

M-am încruntat. Cuvântul *macabeu* însemna *cap de ciocan*, dar cum ajunsese să poarte numele acela?

— E tâmplar?

— Nu. În obraz îi apărură o gropiță. Mama mi-a spus că atunci când Iuda era mic, era mult mai înalt decât alți copii, așa că i-au spus *Goliat*. Lui nu i-a plăcut numele acela, așa că i-a bătut pe ceilalți copii.

— Înseamnă că e un nătărău.

— S-ar fi oprit un nătărău să ne sară în ajutor?

Am ieșit din ascunzătoare și am privit prin mulțimea de gură-cască pentru a-i vedea mai bine pe bărbații încăierați. Iuda era cel mai înalt dintre toți, cu părul până pe umeri și pielea de culoarea mierii. Tinerii care se luptau în jurul lui aveau tot felul de staturi, dar toți aveau ceva deosebit în comun: cu toții aveau ochi neobișnuit de mari și întunecați. Trebuie să fi fost frați.

Bărbatul cel mare și frații lui nu aveau să scape din încăierarea asta fără urme. Un firisor de sânge se prelingea dintr-o rană de pe fruntea lui Iuda, și o vânătaie purpurie însemna ochiul altui frate. Un altul fusese încheștat de unul dintre tinerii obraznici, însă Iuda se îndreptă înspre ei, îl trase deoparte pe fratele lui, apoi îl lovi pe elen drept în pântec.

Mi-am ținut suflarea când Iuda se năpusti după tânărul care ne tăia calea, prinzându-l pe acesta de brâu. Elenul începu să îl lovească pe Iuda în spinare, însă Iuda nu-și înlesni strânsoarea, își îndreptă picioarele și îl ridică pe băiețandru deasupra pământului. Ciudata pălărioară grecească îi zbură de pe cap în timp ce Iuda îl zvârlă pe tânăr peste umăr, arborându-și premiul înaintea mulțimii care-l aclama. Apoi, dintr-o mișcare, îl zvârlă pe tânărul obraznic în țărână și îngenunche peste el, ținându-l locului. Elenul zăcea inert și gemând în drum, sleit de puteri de-acum.

LEA, SOȚIA LUI IUDA MACABEUL

— S-a terminat, am rostit în șoaptă, uluită și terifiată în același timp de violența care se iscaseră din cauza mea.

Miriam văzu expresia feței mele și se încruntă.

— Nu te bucură oare întâmplarea asta?

— Ba da, am spus. Mă bucură. Dar e atât de... dură.

— Pe mine violența mă sperie, mărturisii Miriam. Bărbații de felul acesta sunt imprezvizibili. Tata spune că bărbații trebuie să fie pașnici și plini de demnitate.

— Frații tăi sunt oare de acord? Eu îi văd cum se bat.

— E drept. Dar totuși...

Mi-am tras ușor costița împletită și i-am privit pe luptătorii răniți ridicându-se și inspectându-și unul altuia rănilile și vânătăile. Nici unul dintre ei nu părea să se fi ales cu vreo vătămare serioasă.

Văzusem violențe mult mai grave în propria mea casă, însă Miriam nu trebuia să îmi cunoască tainele.

Am aruncat încă o privire spre tânărul triumfător din drum, apoi m-am supus insistențelor lui Miriam și am lăsat-o să mă ducă de acolo. Dar nu m-am putut abține să nu privesc peste umăr. Tinerii de la gimnaziu mergeau șchiopătând pe drum în timp ce Iuda și cei patru frați ai săi se băteau pe umăr și își ridicară brațele victorioși.

Nu știam atunci că peste puțină vreme aveam să ajung să îi cunosc pe toți.

CAPITOLUL 2

Juda

Asta a fost revigorant. Eleazar îmi zâmbi. Tata se va necăji să audă că ai început o bătaie pe stradă.

— Nu când află *de ce* m-am bătut.

— Haideți acum, le strigă Simon. Azi nu e bine să întârziem.

După ce m-am scuturat de praf, m-am dus împreună cu frații mei la Templu, apoi ne-am oprit lângă porțile ce duceau spre curtea exterioară. Niciunul din noi nu mai intrase în Templu de când se întâmplase grozăvia – tata nu ne-a lăsat. Dar el și alți leviți se simțeau în continuare nevoiți să își îndeplinească slujbele, chiar dacă asta însemna că nu făceau nimic, ci doar ședea într-o încăpere de depozitare și așteptau restaurarea Templului.

Simon veni la mine și îmi spuse în șoptă:

— Ai face bine să îți ștergi sângele de pe frunte. Știi cât de tare se ambalează la lucrurile astea.

Simțământul mării realizări care mă animase până atunci, se stinse deodată, dar Simon îmi dădea întotdeauna povețe bune. Chiar dacă eram cu un cap mai înalt decât frații mei mai în vârstă, anii de experiență mă învățaseră să îi cinstesc.

Am scuipat pe vârful degetelor, apoi mi-am șters fruntea. Mi-am